

PNC 2.

STAY

marad!

SARINA BOWEN,
ELLE KENNEDY

fine
selection

USA Today és New York Times bestsellerszerzők

SARINA BOWEN,
ELLE KENNEDY

PNC 2.

STAY

m a r a d !

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

AJÁNLÁS

*Natashának, Nicole-nak, Keyannának és
a világ virtuális asszisztenseinek!
Töletek forog a világ, skacok.*

Elismerő kritikák Sarina Bowennek és Elle Kennedynek

„Egy ültő helyemben elolvastam az *Ez a srác*ot – annyira, de annyira jó! Ha választanom kellene két szerzőt, akikkel egy csapatban dolgoznék, akkor Bowen és Kennedy lenne az.”

– Colleen Hoover, #1 *New York Times* bestsellerszerző

„Az *Ez a srác* a kedvenc könyvem 2015-ben! Forró, szexi, romantikus, vicces és csupa szív. IMÁDTAM Jamie-t és West!”

– Lauren Blakely, *New York Times* bestsellerszerző

„Az, ahogy Sarina Bowen és Elle Kennedy szövi e két férfi szerelembe esésének és kapcsolatának történetét, abszolút időtlen és gyönyörűen valószerű.”

– Audrey Carlan, #1 *New York Times* bestsellerszerző

„Olyan forró, hogy megolvad tőle a jégpálya.”

– *RT Book Reviews*

„Nyugodj, zakatoló szív... Nem mindennapi, hogy két szerző, akit szeret az ember, elhatározza, hogy együtt ír könyvet. Ez a szexi, vídám és elbűvölő történet megadta mindazt, amit reméltem, sőt még sokkal többet.”

– Natasha is a Book Junkie

„Sarina és Elle az új kedvenc írópárosom. Ha adott két fantasztikus new adult szerző, aki egyesíti az erejét, hogy élénk rakja a legjobb férfiriománccról szóló könyvet, az maga a színtiszta tökély.”

– Three Girls and a Book Obsession

MAROKRA FOGVA

Hailey

MOZGALMAS A NAP az Apport Kft. székhelyén, de két óra körül végre sikerül kiszaladnom egy eszpresszóra. Ahogy a pohárral a kezemben visszafelé tartok az irodámba, látom, hogy Tad, a technikus srác éppen kopogtat az ajtómon.

– Itt vagyok! – kiáltom.

A magas, baseballsapkás fiú gyorsan megfordul. Mindig a torontói jégchokicsapat szurkolói sapkája van rajta. Abszolút helyeslem, mert én vagyok a csapat első számú rajongója.

– Akkor megvagy – állapítja meg kicsit ijedten. Megállapodik a tekintete a kávéspoharamon. – Csak meg akartalak kérdezni, hogy akarsz-e kávészünetet tartani, mielőtt indulnom kell.

– Jaj, bocsi! – járatom a kimerült agyamat, hogy megbeszéltem-e vele találkozót. Nem tudok róla. – Én már hoztam magamnak. Van esetleg valami, amit el kell mondanod nekem a szerverekről?

– A szerverek jól vannak – pislog.

– Huhh – nyitom ki az irodám ajtaját, és elsétálok mellette. – Szóval akkor ööö... jövő héten látjuk egymást?

Tad szerződéses munkatárs, nem a mi alkalmazottunk, így nem olyan rendszeresen találkozom vele. Viszont kedves srác.

– Persze! Jó hétvégét.

El sem jutok az asztalomig, mielőtt megállít egy újabb hang. Ezúttal a barátnőm és beosztottam az, Jenny Dawes.

– Hailey! – sikkantja az ajtóból. – Két új feladat is várakozik nálad.

Ez gyors volt. Alig tíz percig tartott a kávék kiruccanásom.

– Gondolom, érdekesek, ha azért jöttél, hogy szólj róluk.

– Nézd meg a képernyődet! – mondja szemlátomást derűsen.

Megmozgatom az egeremet, hogy a monitor életre keljen. Két új feladat várakozik nálam, és *mindkettő* érdekes. Sőt, az egyikről illetlenül megborzongok.

Pontosan ennyire csillogó mostanság az életem – egy lehetséges reklamáció a napom fénypontja.

Mivel én vagyok az Apport társtulajdonosa, ami Toronto legmenőbb virtuális asszisztens ügynöksége, hozzám csak a legkritikusabb ügyfelek kerülnek. Ők két kategória valamelyikébe tartoznak: vannak az eleve problematikusak, és azok, akik sok pénzt költenek a szolgáltatásainkra. A két új feladat mindkettőből tartalmaz egyet-egyet.

– Na? – faggat Jenny egyenesen huncut arckifejezéssel.

– Még egyikre sem kattintottam rá – kortyolok bele a kávémba. – Gyere ide, ha annyira kíváncsi vagy.

Igen bölcs módon becsukja az irodám ajtaját. Nem szeretnénk, ha a tulajdonostársam, Jackson pletykát hallana. Már így is elég bonyolult a volt férjemmel együtt dolgozni. Semmi szükség arra, hogy

Jackson azt higgye, hogy kissé túlzott érdeklődést tanúsítok az egyik ügyfelünk iránt.

Jenny szó szerint odaszökdécsel az asztalomhoz, hogy lássa a monitoromat.

– Melyiket nyissuk meg először? Amelyik Farok úrtól jött, vagy azt, amelyik a leendő férjedtől?

– Elment az eszed – kortyolok bele megint a kávémba, s elidőzöm egy pillanatra. Tényleg nincs rendjén, hogy serényen fantáziálok egy bizonyos ügyfélről. Még rosszabb, hogy ennyire átlátszó vagyok. – Farok úrét fogom először megnyitni. Két perccel hamarabb jött, mint a másik. Céges alapelv.

Jenny felsóhajt.

– Ideje, hogy szerezzünk valakit, aki leszedi a pókhálódat és elfenekel. A kedvenc ügyfeled vajon pajkos az ágyban?

Az áruló agyamnak mindenféle ábrándos kérdése támad az érintett ügyfélről.

Összpontosíts, Hailey! Nem szabad ráperverzülöd az ügyfelekre.

A fegyelem kedvéért a másik kérésre kattintok először – egy olyan klienstől jött, aki szerencsétlen módon a MrHúszCenti felhasználónevet választotta magának.

Még csak nem is a felhasználóneve miatt hívjuk Farok úrnak. A pasas azzal érdemelte ki a becenevet, hogy sikerül minden elküldött fotóra odacsempésznie az ágyékát. A munkatársaink egy hónapja elkezdték felnőtt tartalomként bejelenteni a kéréseit, ezért jönnek most egyenesen nekem vagy Jacksonnak. Vagy Jennynek, ha egyikünk sem elérhető. Nem akarjuk, hogy a többiek közül bárki is kényelmetlenül érezze magát az Apportnál.

Jenny és én nagyjából ártalmatlannak tartjuk Farok urat, és hátrózzottan viccesnek. Így hát gyakran vihogunk a meglehetősen

nyilvánvaló próbálkozásain, hogy felkeltse a figyelmünket. A mai kérésének ez a címe: *gitárhangelő elem*.

Elég unalmasnak hangzik. De tudjuk, hogy nem lesz az.

Amint megnyílik az általa küldött kép a kijelzőn, Jenny hangosan behorkant a fülembe.

– Húha, ez talán benne van a top tízben! Jól marokra fogja az egészet, ugye?

Tény, hogy díjnyertes kép. A gitárhangelőnek kerekded a... feje. Igazából nincs rá jobb szó. Farok úr az ölébe rakta a kezét tenyérrel fölfelé, és szuggesztíven markolja a hangolót.

Ha ez nem volna elég, a saját ööö... *szerszámát* csupán egy vékony műszálás melegítőnadrág fedi. Szemlátomást most is nagyon örül nekünk, mint mindig.

– Jól kiemelte most a makkját – jegyzi meg Jenny. – Emberünk remek fotós. Tényleg kihasználja az anyag csillogását a hatásfokozás kedvéért.

– Valóban egy zseni – helyeslek. – Le tudod olvasni annak az elemnek a típuszámát?

– Ja, az *elem* – sóhajt fel Jenny. – Persze. Közelíts rá.

Ráközelíték a másik combjára, ahol a gombelem hever, rajta a fénylő számokkal. CR2032.

Némi pötyögés után megtudom, hogy a CR2032 egy gyakori lítiumionos elemfajta, amit karórákhoz, számológépekhez és más kisebb elektronikai eszközökhöz használnak.

– Megvan – mondja Jenny, miközben jegyzetet ír az elemről a telefonjába. – Továbbítsd hozzám a feladatot. Majd elszaladok a Bloor Streetre. Vagy a fényképezőboltban, vagy abban a nagyobb ékszerszalóban meglesz, amire szüksége van.

Egy újabb kattintással úgy is teszek.

Farok úr meg fogja kapni az elemet a lakcímére, valószínűleg egy órán belül. Ki fogja fizetni a termék árát, huszonöt százalék felárat, emellett még a harmincöt dolláros órabérünket. Mindezt olyasmiért, amit maga is elintézhett volna.

Gazdagok! Szeretik a jó szolgáltatást, és hajlandóak fizetni érte.

– Siess már, és nézd meg, mi kell a jövődöbeli Mr. Hailey-nek. Meghalok a kíváncsiságtól! – nyafog Jenny.

– Hátrébb az agarakkal. Nagyon remélem, hogy nem egy újabb kutyasétáltatási probléma – kattintok megint az irányítópultra, hogy megnyissam Mesterlövész⁸⁷ kérését. – A legutóbbi katasztrófa volt. Még mindig rosszul érzem magam miatta.

Valóban, a tárgy mezőben ez szerepel: *2. csapás! Hármas lesz a varázsszám?*

– Ajjaj! – harap az ajkára Jenny. – Most meg mi történt? – hajol közelebb, hogy együtt olvassuk el az üzenetet.

Helló, H.T.E.! Köszöni a születési bombont az anyukámnak. Mondtad, hogy vágod a csokikat, és nem mintha nem hittem volna neked. De Anyának egyszerűen be nem áll a szája a „területszelektált kakaós trüffelről”, vagy mi volt az. Biztos, hogy egy újabb évig én leszek a kedvenc a családban.

– Jaj! – sóhajt fel Jenny. – Örömet szerezteél az anyukájának. Sokkal könnyebb dolgod lesz az anyósoddal.

Válaszra sem méltatom a poénját, mert már hallottam tőle. És rossz előérzetem van az üzenet többi részével kapcsolatban.

Nagyon nem akarok péniszcylinder lenni, de az új kutyasétáltató sajnos rosszabb volt, mint az, aki hagyta,

hogy Rufus megegye a bőrből készült bőrröndömet.
A biztonsági kamera felvételeken, amiket elkértél nekem,
látszik, hogy a kutyasétáltató sokáig szaglászott a
lakásomban. Itt egy kis ízelítő abból, hogy mit csinált.

– Húha! – sikkantja Jenny. – Látni fogjuk a lakását?

– Jen! – nyögök fel. – Mi küldtünk hozzá egy *kukkolót*, erre te kíváncsi vagy az agglegénylakására?

Bármikor máskor én is odalennék, hogy lássam. Sőt, már sokszor próbáltam elképzelni. Mesterlövész87 a tavaly nyári válásakor az Apportot használta egy lakásnyi bútor gyors beszerzésére. Két hónap alatt magam választottam ki minden egyes darabot, nagy lelkesedéssel.

És volt egy egybeesés, ami megmozgatta a fantáziámat: miközben tűvé tettem Torontót egy „rohadt nagy kanapéért lábtartó izével” (az ő szavaival élve), és egy „akkora tévéért, amiben látszik a sportriporter orrszőre, ha meccset néz az ember”, a pletykalapok tele voltak azzal, hogy véget ért a torontói hokicsapat veterán játékosának, Matt Erikssonnak a házassága.

Ekkor gondoltam bele a Mesterlövész87 felhasználónévbe. Mesterlövésznek hívják a tehetséges támadókat a jégkorongban. Ráadásul a kedvenc játékosom 1987-ben született.

De akkor is! *Lehet*, hogy véletlen.

Az egyik dolog, ami megkülönbözteti az Apportot a vetélytársaktól, hogy mi lehetőséget biztosítunk az ügyfeleinknek az anonimitásra az őket kiszolgáló munkatársaink előtt. A hírességekre gondoltunk ennek a lehetőségnek a felajánlásakor. Mesterlövész87 bejelölte a névtelenséget az adatlapján. Innen ered a rejtély. Csakhogy napról napra kíváncsibb leszek.

Reszket a kezem az egéren, ahogy rákattintok a videó linkjére. A monitoron egy hang nélküli, alacsony felbontású felvétel jelenik meg. A háttérben valaki egy tágas, egyterű lakásban mozog.

És ott az ülőgarnitúra, amit én választottam ki, a díszpárnákkal együtt! Egy gyönyörű, hatalmas szoba közepén.

– Jesszusom, terasza is van! – áll el Jenny lélegzete. – És az a konyha! Hú! Felrakhatna téged arra a pultra, hogy megcsináljon.

– Jenny! Figyelj oda.

A kijelzőn látható férfi lassan körbejárja a szobát, akár egy rendőrnnyomozó. A taplója ráérősen megvizsgál minden útjába kerülő tárgyat, kézbe veszi és fürkészi a Mesterlövész ingóságait. Miközben végigcirógat egy könyvet, egy képkeretet meg egy köteg borítékot, amit az asztalon talált, egy fekete kutya caplat a nyomában – póráz-zal a szájában, elhagyatottan.

– Jaj! – kiáltok fel. – Szegény kutyus már alig bírja visszatartani, ez a seggfej pedig az ügyfelünk leveleit olvasgatja. Ez mind az én hibám – szorul össze a gyomrom.

Aztán még rosszabb lesz. A tenyerembe temetem az arcomat, ahogy ez a perverz előveszi a telefonját, és elkezd fényképeket lőni Mesterlövész87 lakásáról.

– Ez *nem* a te hibád – tiltakozik Jenny, és megveregeti a hátamat. – Találtál neki kutyasétáltatót. Csak nem éppen *jót*. Megesik. És most... nézzük meg újra ezt a részt – nyúl az egeremért, hogy visszatekerjen egy korábbi képkockához. – Szerintem az ott egy aláírt mez a falon.

– Tényleg? – kapom fel a fejemet, és megdobban a szívem.

– Tényleg. Ott van – mutat rá Jenny. – A fények miatt egy kicsit nehéz kivenni. De az ott az ujsa. Talán egy... Rangers-mez?

Ha bárki is képes kiszúrni ezt a részletet – még fekete-fehérben is –, az Jenny. Sasszeme van.

– Azta! Igen. De ez nem bizonyítja a feltételezésünket vele kapcsolatban. Lehet, hogy csak hokirajongó. Miért rakna ki egy játékos egy aláírt mezt a falra?

– A játékosok is rajongók. Ez valószínűleg egy Gretzky-mez. A te Erikssonod kisserác volt még, amikor Gretzky a pályája csúcán járt.

– Neked mindenre van válaszod – dünnyögöm.

– Borzasztóan könnyű lenne elérni, hogy befogjam a számat – szipog egyet Jenny. – Nyisd már meg a nyavalyás ügyfélédatait, és nézd meg! Csak gyötörsz mindkettőnket.

– Minden ügyfélnek, aki bejelöli, hogy névtelen szeretne lenni, joga van annak is maradni.

– Lefogadom, már bánod, hogy a cég indításakor kitaláltad ezt az anonim dolgot – forgatja a szemét.

– Megfordult már a fejemben.

– Figyelj! Tiszteletre méltó, hogy nem hozod mind a három tucat apportírozónk tudomására bizonyos ügyfelek nevét. De te vagy a *tulaj*, és rád bízta a nevét, a címét, a prémium hitelkártyájának adatait és a fehérneműméretét. A felhasználási feltételek kimondják, hogy te és Jackson hozzáférhettek ezekhez az infókhoz. Szóval vess véget a nyomorodnak, és nézd meg az adatlapját!

– Talán majd máskor – válaszolom, hogy lezárjam a témát. – Most meg kell oldanom ezt a problémát.

Jenny szó szerint felmordul.

– Esküszöm, néha olyan vagy, mintha elvittek volna az ufók. Az a Hailey, akit ismerek, nem egy *nyámnyila*.

– Micsoda?

– *Gyáva* – feleli, mire megvonaglik az arcom, ám ő folytatja. – Az a Hailey, akivel néhány éve ismerkedtem meg, egy rettenthetetlen vállalkozó, aki megkapja, amit akar. Mi történt, szívem?

A válasom, az.

Jenny még mindig nem fejezte be.

– Tudod, *találkozhatnál* álmaid férfijával. Csak hívd fel, és köszönd meg neki, hogy ilyen szuper ügyfél. Mutatkozz be, és gondoskodj róla, hogy tudja, mennyire értékeled a nagy... *lelkét* – kacsint.

– Nem teszem – sziszegem.

– Miért nem? Muszáj összeszedned magad, és elkezdened férfiakal ismerkedni. Technikus Tad is randizni akar veled. És te foglalkozol vele? Nem.

– Nem, nem akar velem randizni.

Ez nevetséges.

– Most láttam, hogy meghívott kávéra – forgatja a szemét drámaian Jenny. – Leráztad.

– Nem is úgy gondolta!

– De igen, Hailey – teszi a vállamra a kezét.

– Semmiképp – ellenkezem.

– Mindig torontós baseballsapka van rajta, amikor tudja, hogy találkozni fog veled, és biztosan tudom, hogy nem Torontó-rajongó! Hallottam, amikor mesélte Dionnak, hogy a Bruinsért van oda.

– Ó...

– Végre leesett.

– Néha kicsit lassú vagyok – ismerem be. Technikus Tad Bruins-rajongó? Még *ha* érdekelne is, akkor sem működhetne így, hogy kétfelé húzunk. Ha a csapatomról van szó, akkor a kezemet is tűzbe tenném.

– De csak néhány dologban vagy lassú – mészlik Jenny. – Most viszont nem zargathatlak tovább ezzel, mert indulok elemet venni a pasinak, aki a hímtagja megszállottja. Majd jövök.

– Pá-pá.

Elmegy, én pedig visszafordulok Mesterlövész87 üzenetéhez. Az én gépemen néhány gombnyomással kiderülne a személyazonossága. És érzem a kísértést. De két baj van azzal, ha megtudom az igazat.

Először is az, hogy ha Mesterlövész87 valójában *nem* Matthew Eriksson, a Toronto jól felszerelt csapatának legszexibb, legmacsőbb támadó játékosa, akkor össze leszek törve. Az, hogy a napjaim egy részében olyasvalakinek segíték, aki talán a régi celebszerelmem, könnyen lehet, hogy most a legromantikusabb dolog az életemben.

Ha nem ő az, tényleg nem akarom tudni.

Másodszor pedig, ha megnyitom az adatlapját, akkor *én* is perverz kukkoló leszek, mint a betolakodó kutyasétáltató a videón. Jelen pillanatban csupán találgatok az ügyfelem kilétéről. Ez egy játék, amit a saját szórakoztatásomra találtam ki. De ha tényleg megerősítést nyer-ne, hogy Mesterlövész87 valóban Matt Eriksson, az átlépne egy határt, amit nem szabad átlépni. Azért használja az Apportot, mert anonimitást ígér. És ennek az ígéretnek a betartása a vállalatunk egyik alapköve.

Egyébként is elég a spekulációból. Van egy megoldásra váró probléma. Megnyitok egy csevegőablakot az Apport applikációmban.

H.T.E.: Szia, Mesterlövész! NAGYON SAJNÁLOM, ami a kutyasétáltatóval történt! Haladéktalanul a tudtára adom a szolgáltatónak, hogy az alkalmazottjuk egyetlen viselkedett. És az Apport nyilván soha többé nem fogja megbízni őket. A videó láttán felfordult a gyomrom, szörnyen érzem magam miatta.

Csak olyan szolgáltatást közvetítünk, ami legalább négycsillagos értékelést kapott (bla-bla-bla), ám ez valójában nem kifogás.

Rögtön megjelenik a három pont az üzenetem alatt, ami egyértelműen elárulja, hogy éppen választ ír. És gyorsan megérezem az illetlen bizsergést déltájon.

Miután olyan sokat segítettem már ennek az ügyfélnek, elég gyakran chatelek vele. Jobban élvezem, mint kellene.

Mesterlövész87: Hé, mély levegő! Tudom, hogy szuper az Apport. Főleg te! Ezért hallasz olyan gyakran felőlem. És néha előfordul velem ilyen baromság.

Már írtam a Profi Sétáltatóknak egy leteremtő levelet, amiben kirúgom őket. És ez nem a te hibád, H! Teljes mértékben megbízom benned. De mihez kezdünk most? Úton vagyok, Rufusnak pedig sétára van szüksége ma este és holnap reggel.

H.T.E.: Éppen másik szolgáltatót keresek, miközben beszélünk.

Mesterlövész87: Lenne rá mód esetleg, hogy te magad vidd el sétálni? Tudom, hogy a vállalati alapelvek nem engedik meg, hogy belépjetek az ügyfél otthonába (ezt megtanultam, amikor azt szerettem volna, hogy ti szereljétek össze a gyerekeim ágyait), de most patthelyzetben vagyok. Basszus, még csak be sem kell menned. Nyisd ki az ajtót a biztonsági kódommal és füttyents. Rufus odaviszi a pórázát, ha kimondod, hogy „séta”.

Habozok. Aztán még tovább habozok.

Igaza van az alapelvekkel kapcsolatban. Az alkalmazottaink három dolgot tesznek: 1) foglalásokat és más internetes szervezőmunkát intéznek; 2) termékeket vásárolnak és kézbesítenek; illetve 3) helyi szolgáltatókat fogadnak fel. Ezeket fedi le a dolgozóink céges biztosítása. Ezért *mindig* külsős szolgáltatót veszünk igénybe más feladatokhoz. Kivétel nélkül.

Csakhogy én küldtem egy kukkolót ennek az embernek az otthonába. Ha a lakásáról készült képek a neten kötnek ki, belehalok a szégyenbe.

H.T.E.: Rendben. Mi lenne, ha elküldeném az egyik megbízható munkatársunkat, hogy megsétáltassa Rufust? Olyat, aki imádja az állatokat.

Mesterlövész87: Te vagy a legeslegjobb. Köszönöm, H!

Elolvadok a szavaitól. De ha Jackson tudomást szerez arról, hogy mire készülök, ki fog akadni.

Titkos küldetés lesz. Még Jenny sem tudhatja meg.

AZ ÉRZÉKENY LELKEM

Matt

A CHICAGO ELLENI MECCSÜNK BRUTÁLIS VOLT. Kikaptunk 4:3-ra. Mire visszaballagok az öltözőbe letusolni és átöltözni, minden izomban beáll a hullamerevség.

Lesújtó volt az elmúlt másfél év. A feleségem elhagyott, és betöltöttem a híres harmadik X-et. Harmincévesen még nem öreg az ember, kivéve, ha profi hokijátékos. Persze, van még talán öt évem, de kezdem felfogni, hogy mindegyik keményebb lesz, mint az azelőtti.

És ezt kicseszettül rühellem.

Csak ront a helyzeten, hogy fiatal, keménykötésű, messze nem reumás férfiak vesznek körül. Mint a huszonhárom éves Ryan Wesley, aki istenemre mondom, hogy szinte szökdécselve lépdél az öltözőszekrényre felé. Mintha egy nyugágóban heverészett volna három órát, nem pedig eszelősen korcsolyázva lótt volna két gölt.

Will O'Connor, az új elülsőnk a húszas évei közepén jár ugyan, de úgy viselkedik, mintha még fiatalabb lenne. Félmeztelenül, kigombolt hokisnadrágban, a nyakában törülközővel csusszan oda, egy furcsa táncmozdulat kíséretében, hozzám és Blake Riley-hoz, aki szintén lőtt ma egy gólt. Sajnos Blake és Wesley erőfeszítései nem hoztak sikert a számunkra.

– Cső, Riley – veti oda O'Connor a hajába túrva. A srácnak szépfiús haja van. És szépfiús ábrázata. Ő egy... hát, szépfiú. Elég arrogáns is mellé.

– Cső, O'Connor – utánozza Blake.

– Lemminggel együtt felmegyünk a tetőteraszos bárba. Úgy tűnik, az lett a menő. Jössz?

– Á, randim van – rázza a fejét Blake.

O'Connor felvonja a szemöldökét. Én is, mert legutóbb úgy halottam, hogy Blake még mindig boldogan él Jess Canninggel, Wesley sógornőjével. Blake felé kapom a fejemet, amivel kiérdemlek egy öblös kacajt.

– Nyugszi, Matty cica – mondja Blake. – Skype-randim lesz „J” bébivel.

Megnyugszom. De csak egy kicsit, mert a köcsög tudja, mennyire utálok a hülye beceneveit.

– Mondd meg neki, hogy üdvözlöm – válaszolom.

– Meglesz – feleli Blake széles vigyorral. – Már ha eszembe fog jutni. Nem biztos, mert tudod, mindig szerelmi kómába zuhanok a Skype-szex után Jessie-vel.

O'Connor a szemét forgatja. Nagyon.

Néhány szekrénnel odébb felmordul Wes.

– Haver, a nővéremről beszélsz – kiáltja oda. – Nem szabad egy mondatban említened azt, hogy „Skype-szex” és „Jess”.

– Kajak? – horkant fel Blake. – De az teljesen oké-zsoké szerinted, ha Jamie fiú mocskos képeit nézegeted mellettem a repülőgépen?

– Azok nem is mocskos képek voltak! – tiltakozik Wes. Vörös arccal néz végig a huncut képet vágó csapattársainkon. – Az új öltönyében küldött képeket! Teljesen fel volt öltözve.

O’Connor mély sóhajjal fordul felém.

– És te, Eriksson? Tetőterasz?

– Passzolom – vetem oda. Először is rohadtul november közepe van. Ki akar tetőteraszon lenni ilyenkor? Ráadásul baromi fáradt vagyok.

– Punci – vádol meg O’Connor, majd kuncog egyet. – Vagyis inkább a punci az, amit ki fogsz hagyni.

– Kisfiam, nekem már akkor is jutott punci, amikor te általános iskolába jártál. Tizennyolc évesen válogattak be a csapatba, emlékszel? És mind tudjuk, hogy a szurkolólánycsapatok szeretik a fiatalokat.

– Aha, mert könnyebben kicsálnak egy gyűrűt a szegény szerencsétlenekből – vág vissza O’Connor. – Veled is ez történt, öregem.

Nem egészen. A feleségem még csak nem is rajong a hokiért. Kara a mai napig csatornát vált, ha meccs van. És a hatéves házasságunk alatt mindig sikerült emlékeztetnie, hogy egy hülye taplóhoz ment hozzá.

Sok minden nem tetszett neki a jégkorong világból, és engem tartott felelősnek a rám irányuló női figyelemért. Mintha az *én* hibám lenne, hogy a groupie-k megrohamoznak engem és a fiúkat egy-egy meccs után, vagy odajönnek hozzám, valahányszor kilépek a házból.

Jólesik a figyelem, de soha nem csaltam meg a feleségemet. Bizony, felhúзва tartottam a sliccemet attól a pillanattól kezdve, hogy kimondtam az igent, egészen addig az undok délelőttig, amikor aláírtam a válási papírokat, és zsibbadtan néztem, ahogy megszárad rajtuk a tinta.

– Mindegy – mondom O’Connornak, mert igazából nem is akarja hallani a válásom valódi okait. – Az öregember most visszamegy a szállodai szobájába kidőlni. Érezd jól magad, miközben lefagyasztod a golyóidat a tetőterazon.

– Ne aggódj – kacsint rám az ifjonc. – Találni fogok egy helyes Chicago-szurkoló csajt, aki majd melegen tartja a golyóimat.

– Egészségedre – mormolom. Nehéz elhinni, hogy régen én is ilyen voltam: rámenős, nagyképű és szexmániás. Mostanság az egyetlen mániám, hogy próbálok rájönni, hogyan tölthetnék több időt a gyerekeimmel.

Blake és Wes társaságában ballagok ki az öltözőből. Mindketten a telefonjukkal vannak elfoglalva. Odakint vár ránk a busz, hogy visszavigyen a szállodába. Riley mellé ülök be, s behunyom a szememet a rövid útra. Igen, tényleg öregnek érzem magam. Most töltöttem be a harmincat, és olyan, mintha már fél lábbal a sírban lennék. Jaj, bakker, jól van. Színpadiasan fogalmaztam. De egyszerűen... fáradt vagyok.

A felvillanó zöld fény, ami beenged a hotelszobámba, a legvidámabb dolog, amit ma láttam. Kibújok az öltönyömből, amint becsukódik az ajtó. Aludnom kell.

Csak először muszáj ránézniem Rufusra.

A biztonsági alkalmazással látom a lakásomat az iPademről. Még mindig egy kicsit sterilnek tűnik nekem a kégli, bár a Szezilány az Apporttól személyes kihívásnak tekintette, hogy otthonossá tegye a fészketem.

Remek munkát végzett. A bútorok és az edények jól néznek ki, mégis visszafogottak. Mindössze az alaprajzot küldtem át neki a segítségkéréssel, de célba talált. Azt sem tudtam, mit kell vennem, ő viszont elintézte még azt is, ami fölött valószínűleg elsiklottam volna. Például a kéztörölőt és a szappantartót minden fürdőszobába.

Még egy ilyen képkeret cuccot is talált a gyerekek alkotásaihoz a falra. Mindössze be kell tennem az új zsírkrétarajzokat az üveg alá, és varázsütésre kész a keretezés. Miután nem találkozom olyan gyakran a lányaimmal, mint szeretném, jó a közelben tudni a műveiket, amik rájuk emlékeztetnek.

Hát ja. Ha az otthonom magányosnak tűnik, az nem a lakás hibája.

Két hete meg kellett nyitnom az Apport appot, hogy megkérjem Szexilányt, hogy keressen nekem kutyafekhelyet és tányérokat. A volt feleségem minden előzmény nélkül úgy döntött, hogy túl sok neki Rufusról gondoskodni. Kaptam egy üzenetet, hogy válasszak: befogadom vagy menhelyre adom.

Menhelyre. Ki csinál ilyet? Igazából nem kéne meglepődnöm. Ha Kara kidobott engem, akkor miért lenne jobb sorsa a kutyámnak?

A biztonsági kamerám megtalálja a fókuszot, és rögtön kiszúrom a szőrös barátomat. Boldogan szunyókál a kanapén, az állát a tappancsán nyugtatva.

– Szia, kishaver! – mondom neki, hiába nem hallja. Aztán végighúzom az ujjamat az alkalmazás alján lévő idővonalon, hogy visszatekerjem a napot. Hunyorogva nézem a felbukkanó előnézeti képeket. Rufus egy rágókával a szőnyegen. Rufus alszik. Rufus vacsorázik és...

Tessék. Még egy ember a lakásomban. Még tovább tekerem, hogy lássam, hogyan kezdődött a találkozó, majd normál sebességgel lejátszom. Nyílik az ajtó, s egy fiatal nő lép be rajta. Éppen csak megpillantom a karcsú alakját, mielőtt letérdel Rufus előtt, aki óvatosan leugrott a kanapéről. A kutyám futólag megszimatolja a nőt, aki kedvesen közelebb hajol hozzá, odadugja a kezét, és olyan szavakat mormol neki, amiket bárcsak hallanék.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Rufus eszelősen csóválni kezdi a farkát, és nem hibáztatom érte. Helyes a csaj a maga punk-rockos módján. Hosszú fekete haj, borzas frufu, hatalmas szemek meg egy csomó ezüst ékszer a fülében – hány fülbevalója van? Hunyorgok, de nem elég éles a kép, hogy megtudjam. Feltesz Rufusnak egy kérdést, ami bizonyára tartalmazza a *séta* kifejezést, mert a kutya szökken egyet a boldogságtól, mielőtt a parkettán izgatottan csúszkálva elszalad a pórázáért.

Egy szempillantás múlva együtt lépnek ki az ajtón. Semmi kukkolás, hála az égnek.

Rápillantok az órára, hogy az új sétáltató vajon elvitte-e egy rendes körre a kishaveromat. Semmi más nem látszik a kijelzőn, csak az üres lakás, ezért megnyitom az Apport weboldalát, mert van egy elméletem.

A bejelentkezési felületen mindig látok egy fényképet, valahányszor megnyitom az oldalt. Egy vonzó nőt ábrázol valahol egy irodában. A kusza kontyba fogott fekete haja látni engedi a bársonyos nyakát, a fogai között pedig ceruzát tart. Mindig megcsodálom, amikor használom az Apportot, vagyis lényegében mindennap. Könnyen lehet, hogy ez egy reklámfotó. De lehet, hogy ő Szexilány, aki a kéréseim többségét intézi.

Jó, igazából nem Szexilánynak hívják. De nem tudom, mit takar a H.T.E. Én úgy hívom magamban, hogy Szexilány, ami angolul „hottie”. És szánalmas, de ő az egyetlen nő, akivel napi szinten beszélgetek. Még csak nem is találkoztunk soha.

Csakhogy biztosra veszem, hogy ő járt ma a lakásomban. A nő, akit a biztonsági kamera felvételén láttam, eléggé hasonlít arra, akire a bejelentkezési képernyőn csorgatom a nyálamat.

Nagyon hasonlít.